

honderd aan Nederlandse troepen. Hun bewapening was zwak, vooral van de Nederlanders, en wel waren er in die tijd zoeklichten en stukken luchtafweergeschut in de Verenigde Staten besteld en ook al betaald, maar die waren nog steeds niet geleverd. Hoe dat zij, de grote raffinaderijen hadden een zekere mate van bescherming, vooral doordat nu op beide eilanden walbatterijen opgesteld waren.

Suriname was speciaal voor de Amerikaanse wapenindustrie van grote betekenis: de Surinaamse bauxietmijnen leverden twee-derde van het erts waaruit, in Amerika, het aluminium gesmolten werd dat voor de bouw van de Amerikaanse gevechtsvliegtuigen nodig was. Suriname was evenwel praktisch onverdedigd: er lagen in de zomer van '41 vijftig mariniers en ruim tweehonderd militairen van het Knil - er was ook nog een plaatselijke schutterij van een man of vijfhonderd (driehonderd in Paramaribo, tweehonderd bij de grootste bauxietmijn) maar deze formatie had maar geringe militaire waarde. Voorts was er één kustbatterij met drie lichte stukken en waren er negen mitrailleurs en twee mortieren. De geweren waarover beschikt werd, waren van een uit 1895 daterend model (een groot aantal deugde niet; de lopen waren uitgeschoten) en munitie was er veel te weinig. Al die feiten waren uiteraard aan de gouverneur, prof. mr. J. C. Kielstra, bekend: hij had, nog voor Nederland door Duitsland overvallen werd, herhaaldelijk, maar vergeefs, op het zenden van meer troepen en betere wapenen aangedrongen. In mei '41 opperde hij het denkbeeld dat hij een aantal Amerikaanse piloten (mèt hun toestellen) als huurlingen in dienst zou mogen nemen, en toen Welter in juni '41 bij hem was, wees Kielstra opnieuw op Suriname's onverdedigde toestand, daaraan toevoegend dat, als Nederland niet voor een solider bescherming zorgde, de Verenigde Staten dat vroeg of laat zouden doen. Voor de komst van geregelde Amerikaanse troepen voelde de gouverneur echter weinig: ze zouden heel wel permanent kunnen blijven en in elk geval zou hun komst, zo vreesde hij, een zware slag toebrengen aan het Nederlands prestige.

Welter was het daarmee eens en medio juni, toen hij in Washington was, legde hij aan de stafchef van de Amerikaanse marine, admiraal Harold E. Stark, de vraag voor of het de Verenigde Staten mogelijk was, luchtafweergeschut aan Suriname te leveren en met eenheden van de marine regelmatig te patrouilleren voor de Surinaamse kust. Welter zei evenwel dat Suriname ook over land niet geheel veilig was: het Franse bestuur in Frans Guyana stond aan de kant van Vichy. Het was dan ook niet onbegrijpelijk dat een van Starks officieren vroeg of Welter niet eerder prijs stelde op een Amerikaans garnizoen in Suriname, zoals er ook al een Brits garnizoen op Curaçao en Aruba was. Welter zei neen.